

Recordant l'Enric Serras i Corominas

MARGARIDA COLOMER I ROVIRA

L'

Enric era un home bo, intel·ligent i molt galant amb les senyores. Era honest i tenia una actitud generosa davant la vida. Estimava la llibertat i respectava la llibertat dels altres. Tenia moltes aficions: escriure, llegir novel·la, col·leccionar cànctirs i ceràmica, contemplar obres de pintura, anar al teatre, escoltar música, gaudir de la gastronomia, passejar pels indrets de Catalunya i conèixer el seu país de molt a prop. Però la més important era gaudir de l'amistat.

Respecte a la gastronomia, tant li agradava anar a un restaurant a degustar un bon plat de caça com un menjar senzill però ben cuinat. En aquest aspecte es sentia orgullós d'haver estat president de l'organització gastronòmica "L'Olla Benigna". També li agradava cuinar pels amics i organitzar les "Primaveres Gastronòmiques" amb el seu gran amic Jordi Busquets. Totes aquelles persones que vàrem participar en aquestes activitats no ho oblidarem mai.

Li agradava fer la Ratafia cada any i per això anava a collir nous verdes poc abans de Sant Joan. També feia vins i licors casolans de tota mena. La fórmula de la ratafia ja la va heretar d'un deixeble i amic seu, en Joan Abril. Cada any pel seu sant organitzava un sopar per als seus amics i un esmorzar de xocolata amb melindros per als seus fills i néts, que tornava a repetir pel seu aniversari. Era tant feliç quan la cuina estava unida a l'amistat i a la família!

L'Enric sabia viure. Gaudia

de la vida. Era una persona que sabia envoltar-se de gent que l'estimava i de coses senzilles que el feien ser feliç. Un dels regals que li agradava que li fessin era un llapis d'escriure; sempre en portava un a la butxaca de la camisa. Li agradava portar un ganivet a la butxaca dels pantalons. El ganivet no el feia servir quasi bé mai per res. Era un objecte que, de tant en tant, acariciava i li agradava l'agradable sensació d'obrir-lo i tancar-lo, de sentir que estava a la butxaca. Era el goig de tenir un ganivet a la butxaca. Una de les coses que no es deixava perdre mai era la volta ciclista a França, dia a dia la contemplava per televisió amb una fervent emoció, any rere any.

La majoria de gent ens agrada fer grans viatges. L'Enric en tenia prou d'anar al Priorat i a la Terra Alta per comprar l'oli i el vi d'aquestes terres que ell tant estimava. També li agradava visitar els Pirineus i la Costa Brava, especialment l'Empordà. Amb ell vaig fer moltes caminades i vaig descobrir moltes zones de Catalunya que per mi eren completament desconegudes. També visitàrem els Pirineus navarresos, Galícia, Andalusia, Astúries, el País Basc i les terres del Quixot amb la companyia d'uns grans amics: en Gaspar i l'Estrella.

Fa disset anys que hem estat còmplices de totes les seves aficions i de la seva saviesa. Hem estat al seu costat en moments de joia i hem viscut amb emoció el procés de la seva malaltia.

Quan es va posar malalt ens adonàrem que, en la nostra socie-

tat, els malalts no són tractats com persones normals. Tots hem d'estar sempre joves, guapos, actius, prims... i un llarg etcètera. És una actitud que es podria concretar en diversos exemples. Sembla que els malalts estiguin destinats a no sortir de casa i amagar que estant malalts.

La nostra neuròloga ens va animar a associar-nos a l'Associació del Parkinson. Tot i que la malaltia de l'Enric era la "malaltia dels cossos de Lewy", tenia alguna semblança amb el Parkinson i ens podria anar bé per aprendre a viure amb una malaltia degenerativa. Vàrem aprendre a conviure amb les limitacions que comporta una malaltia com aquesta, compartint amb altres persones aquestes dificultats, buscant ajuda i solucions als problemes derivats de la dependència física i afrontar amb coratge els inconvenients d'una societat que viu d'esquena a aquestes circumstàncies. Agraïxo el suport de l'Associació del Parkinson, a la nostra excel·lent metgessa Pilar Sanz i el metge de família Miquel A. Martínez. També vull agrair al personal de l'Hospital de Mataró les seves atencions i molt especialment a les infermeres de l'Hospital de Sant Jaume i Santa Magdalena, que ens van acompanyar els últims moments de la mort.

Durant tot el procés de la malaltia vàrem aprofitar per viure tot allò que a l'Enric el feia feliç: sopar amb amics, trobades amb familiars, visites... Tot el que era relacionar-se amb les persones i gaudir de l'emoció que comporta sentir-te estimat. També

procurarem viatjar a indrets que ell havia fet a peu. Els fèiem amb cotxe, i ell ens explicava tot el que recordava amb un passió impressionant. Aquestes sortides les vàrem fer amb amics i amb els meus tres fills, que hi posaren tots els seus esforços i il·lusions. També aprofito per agrair a aquells amics que ens van organitzar unes vacances a Navarra o un cap de setmana a Ceret. Totes aquestes activitats li van ser com unes medicines màgiques. El feien tan feliç!

El primer temps de la malaltia encara anàvem a teatre a Barcelona. Últimament només anàvem al teatre Monumental i al Centre Parroquial d'Argenton. Haig de dir que en va gaudir molt i aprofito per agrair a la gent del Monumental que ens busqués un lloc on l'Enric pogués veure i escoltar millor les seves últimes obres de teatre, música i dansa. Moltes gràcies a tots.

En el procés d'aquesta malaltia va fer falta canviar moltes coses de la nostra vida quotidi-

ana. Posar una cadira elèctrica a l'escala interior de l'habitatge, comprar un caminador per quant tenia una crisi i no podia caminar, condicionar el bany, comprar estris que l'ajudessin a viure amb més dignitat, fins comprar una cadira de rodes per circular pel carrer i llogar una persona que em pogués ajudar a vestir-lo i estar amb ell quan jo anés a comprar o a fer alguna activitat. Totes aquestes coses materials van servir molt, però sense dubte, les més importants foren la companyia que li van dispensar amics i familiars que el venien a veure per passar una estona amb ell. Aquestes estones eren com un beuratge de salut miraculós.

L'Enric va viure amb molta dignitat el procés de la seva malaltia. No es queixava gaire, sempre pensava amb mi com la persona que estava al seu costat; sovint deia: jo rai que em cuiden! No va ser dur cuidar-lo, va ser una nova manera d'estimar-nos. Vàrem entendre que la vida és un viatge que havíem d'aprofitar d'una

manera vital. Que la malaltia i la vellesa eren una etapa més de la vida i que aquesta acabava amb la mort. Per tant, era necessari aprofitar tot el temps que ens quedava, sobretot per ser feliços.

Últimament les crisis anaven sent més freqüents i això ens va fer sentir més cansats, sobretot físicament. Els últims mesos, sense adonar-me'n vaig començar a fer el dol, vaig anar acomiadant-me a poc a poc. Miràvem fotografies de viatges passats, esdeveniments familiars, recordàvem trobades íntimes de parella, van haver-hi carícies, converses entranyables i contínues declaracions d'amor. Poc abans de morir em va dir "la nostra història ha estat molt bé". Va arribar el moment de la mort... vaig poder-lo acompanyar fins a l'últim instant.

Estic segura que l'Enric està descansant del seu viatge per la vida. Ara em toca acabar de viure la meua vida i aprendre a viure-la sense ell. Però estic segura que l'Enric viurà amb mi mentre jo visqui.